

hij zeker, dat het zoo wezen zou. Zijn verstand, hoe prozaïsch ook, kon de waarschuwing van het instinctieve gemoedsleven niet onderdrukken, die luidde: voor elke genegenheid is de geringste twijfel.... doodend.

Blank was niet *fijn*gevoelig; dit hadden allerlei kleine, onaangename ervaringen hem langzamerhand duidelijk gemaakt. Maar al te dikwijls kwetste hij Emma door een los woord, zonder de geringste boosaardige bedoeling geuit, en eens had zij gezegd — hij was er diep genoeg door getroffen geweest om 't nimmer te kunnen vergeten — „jij bent gelukkig, want jij voelt niet zoo fijn.” Dat hij telkens te laat inzag tactloos te zijn geweest, maakte hem wel vreesachtiger, doch niet handiger. Zijn berouw uitte zich in een wrevel, die schijnbaar tegen zijn vrouw gericht, in den grond der zaak hem zelve gold. Hij meende 't altijd zoo goed; maar verstond de kunst niet in een aangenamen vorm van deze meening te doen blijken.

Daarbij was hij, zonder 't te weten, wel *teer*gevoelig. Zijn ziel was een kunsteloos speeltuig, dat maar één eenvoudig melodietje kon voortbrengen. Emma had de kalme, zachte wijs voor 't eerst er aan ontlokt en van toen af was zij hem innig dierbaar geworden. Een leven zonder die muziek kon hij zich nu niet meer indenken en daarom ontbrak hem de moed eens goed toe te luisteren, of de klanken, die hij nog hoorde, misschien alleen trilden in zijn herinnering.

.
Daar treedt zij de slaapkamer binnen, het hoofd achterover, zoodat de spitse neus haast dreigend vooruit steekt, de lippen nog altijd vast opeengeklemd, de melancholische oogen vol gedachten aan iets afwezigs.

Zou zij geen menschen meer willen zien, omdat zij zich zonder aanleiding treurig en ongelukkig gevoelt?

Bij vrouwen komt dit immers wel meer voor.

Arm schepsel! — Maar waarom is zij dan zoo raar, zoo stug? Als zij maar even toont iets als troost of afleiding te begeeren, hoe graag zal hij dan alles doen, wat zij verlangt? — Hij kan zich toch niet opdringen!

Een heete bedroefdheid doortintelt zijn gemoed. Zijn harde achterdocht lost zich op in een week medelijden. 't Is of het looden gewicht, dat op zijn ziel rust, versmelt en weg wil stroomen in een vloed van tranen.

Hij houdt zoo veel van zijn vrouw, zoo heel veel! Waarom verbergt zij iets voor hem; waarom vertrouwt zij hem niet?

De lust haar in zijn armen te sluiten overmant hem met een onweerstaanbare kracht. Hij wil haar zoenen, zoenen op de treurige oogen, zoenen op de bleeke wangen, zoenen op den al te ernstigen mond! Hij voelt, dat hij er bij schreien zal, zonder een verstaanbaar woord te kunnen spreken; maar juist die uitbarsting van smart zou hem zoo onuitsprekelijk veel goed doen! — Kind, kind, wat is er toch? galmt het door zijn ziel en een weldadige vergevensgezindheid overstraalt zijn pijnigend denken, als een late roode zonschijn een doodsch wintertafereel.

Reeds strekt hij zijn armen uit; reeds doet hij een onzekere pas naar haar